

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **P. Š.**
bytem
zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Pod kaštany 245/10, Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2019, č.j. 217/2019-160-SPR/3,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného o zamítnutí jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen “správní orgán I. stupně”) ze dne 7. 9. 2018, č.j. MHMP 1280256/2017/Měr, kterým byl žalobce uznán vinným z porušení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen “zákon o silničním provozu”) a shledán odpovědným za naplnění skutkové podstaty

přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu a podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč, neboť dne 19. 7. 2017 překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o 29 km/h jízdou na motocyklu po ulici Podolské nábřeží v Praze rychlostí 79 km/h.

2. Žalobce namítl nesplnění podmínek řádného měření rychlosti, neprovedení návodu k obsluze, neodůvodněnost zavinění, nedostatečné určení místa přestupku, nejasné určení zjištěné rychlosti, neuvedení úřední osoby v rozhodnutí žalovaného, absenci pravomoci policie pořizovat záznam měření rychlosti.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s odkazem na obsah odůvodnění a relevantní právní úpravu.
4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.
5. Účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí podle s. ř. s. je poskytnout účastníkům správního řízení účinnou právní ochranu před nezákonným postupem nebo rozhodováním správních orgánů, avšak jen takové povahy nezákonnosti, jež může vést k újmě na právech žalobce. Mnohé žalobní námitky jsou na první pohled nedůvodné, neboť popírají zjevné skutkové okolnosti. Žalobce byl uznán ze spáchání přestupku rychlé jízdy nikoli jako provozovatel, ale jako zjištěný řidič na místě. Jeho rychlost nebyla zjištěna automaticky, tedy bez lidské obsluhy, nýbrž byla změřena policejní hlídkou v jedoucím vozidle, proto snímek záznamu rychlosti žalobce obsahuje 2 rychlosti, rychlost vozidla policie a rychlost motorky žalobce. Údaj rychlosti ve spodní části záznamu je údaj o rychlosti vozidla policie a další údaj je rychlost žalobce, jak dále uvedeno ve výsledku měření. O rychlosti žalobce nejsou žádné pochybnosti, žalobou tvrzená dvojí interpretace údajů o rychlosti není lucidní. Shodně jako námitka šikmého „ustavení“ jedoucího vozidla policie, které se pohybovalo rychlostí 63 km/h za motocyklem žalobce s rychlostí 82 km/h bez odečtení přípustné odchylky; a námitka nezveřejnění záměru policie měřit rychlost vozidel, jestliže se nejednalo o stálý automatizovaný technický prostředek bez lidské obsluhy (dle § 62 odst. 2 zákona o policii). Nelze účinně namítat absenci pravomoci policie z důvodu porušení povinnosti zveřejnit místo instalace stálého automatického technického systému dle § 62 odst. 2 zákona o policii, jestliže se jednalo o mobilní, tedy *nestálý* technický systém měření rychlosti. Jelikož byl žalobce na místě hlídkou policie zadržen, neměl pochybnosti o konkrétním místě spáchání přestupku, které je i bez žalobou zpochybňované existence sloupu osvětlení č. 40044 dostatečně určité na to, aby žalobce kromě jiného mohl zpochybňovat místní úpravu povolené rychlosti vozidel 50 km/h. Což žalobce v žalobě učinil pouze obecně, aniž by svá tvrzení o různém režimu povolené rychlosti prokázal, zejména pokud takto nenamítal ani ve správním řízení. Místo spáchání přestupku bylo řádně identifikováno již označením ulice, přitom žalobce nijak neprokázal různý režim povolené rychlosti v daném úseku a nesprávné označení sloupu, kdy ze snímku měření rychlosti je patrná existence sloupu veřejného osvětlení, tudíž žalobce mohl prokázat své tvrzení nesprávného označení sloupu označením tam se vyskytujících sloupů. Jelikož žalobce účelově přenáší obsah správního řízení do řízení soudního, je zcela na něm, aby prokázal svá tvrzení, která ve správním řízení nenamítl.

6. Žalovaný se formou zavinění k námitce žalobce zabýval dostatečně, v případě takto typizovaných dopravních přestupků soudu není zřejmé, jaké další úvahy by žalobce požadoval, je jeho povinností během jízdy vnímat dopravní značení a provoz svého vozidla tomu přizpůsobit. Nejvyšší přípustná rychlost motorových vozidel 50km/h v širším centru města není neočekávatelnou okolností, nehledě k tomu, že na tomtéž místě byl již žalobce za shodné porušení pravidel silničního provozu sankcionován (rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 1 A 118/2017 – 47). Žalovaný nebyl povinen provést jako důkaz návod k obsluze měřicího zařízení, jestliže příhodně odkázal k setrvale paušálně uplatňované námitce zástupce žalobce, Ing. M. J., ve správních řízeních o přestupku nedodržení přípustné rychlosti jízdy na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 53/2017 – 42, který pro radarové měřicí zařízení Ramer 10 C odkázal na jiný rozsudek NSS č. j. 7 As 309/2015 – 51, jenž uvedl: „pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřicí jednotka vyhodnotila proces měření jako správný“. Shodně jako ve věci NSS pod sp. zn. 1 As 53/2017 správní spis v nyní posuzované věci *obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti; je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhla úspěšně a snímek je hodnověrný*. V posuzované věci byl sice k měření rychlosti použit odlišný silniční radarový rychloměr a to rychloměr AD9C, avšak i u tohoto platí shodně, že „*funkce přístroje je naprosto automatická, přičemž při jakémkoli chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje*“ (NSS č. j. 1 As 83/2013 – 60). Jinak řečeno, kdyby nebyl dodržen postup návodu měřicího zařízení, nedošlo by k pořízení obrazového záznamu rychlosti vozidla. Soud shodně s NSS neshledává žalobou tvrzenou technickou nesmyslnost dané argumentace, naopak tato odpovídá obecnému povědomí o způsobilosti zobrazovací techniky (např. fotoaparátu) pořídit řádný snímek pouze tehdy, pokud je postupováno dle návodu, jinak je záznam nezpůsobilý dalšího použití. Soud také odkazuje na úvahu NSS: *stěžovatel ani jeho zástupce nejsou odborníky na měření rychlosti. Výpočet dokládající nesprávný odklon osy měřeného vozidla a osy kamery měřicího zařízení po obsahové stránce nepřesahuje rovinu vlastního tvrzení stěžovatele a zároveň zde nejsou další okolnosti, které by toto tvrzení byly způsobilé prokázat*. Rychlost jízdy žalobce byla zjištěna mobilním měřicím zařízením z vozidla policie během jízdy žalobce i policie, žalobce tak do okamžiku zadržení neměl povědomost, že jeho jízda je monitorována, neměl proto povědomí o umístění vozidla policie a přesto tvrdí, že vozidlo bylo „ustaveno“ šikmě a že bylo měřeno v rozporu s návodem, aniž by v žalobě specifikoval konkrétní rozpor postupu dle návodu. Jedná se o typickou obstrukční námitku Mgr. Václava Voříška, která nejen z důvodu zjevně nedůvodné skutkové námítky o „ustavení“ jedoucího vozidla a právní námítky o absenci pravomoci policie měřit rychlost automatickým systémem měření, zakládá celkovou nevěrohodnost žaloby, tedy i tvrzení o neprovedení měření v souladu s návodem. Ale zejména, i kdyby správní řízení trpělo vadou neprovedení důkazu návodem měřicího zařízení, v žalobě žalobce nijak nespecifikoval relevantní újmu tím žalobci vzniklou. Nehledě k tomu, že ve správním řízení byl zastoupen Ing. M. J., jehož obstrukční strategie v řízeních o dopravních deliktech je soudu známa a který v odvolání osvědčil, že je mu návod měřicího zařízení znám (shodně i správnímu orgánu). Žalobce, resp. jeho zástupce měl dostatečné znalosti o obsahu návodu měřicího zařízení, přičemž platí výše uvedené obecné pravidlo pořízení záznamu

vozidla a hodnoty jeho rychlosti jen v případě dodržení návodu, proto neprovedení návodu ve správním řízení jako důkaz nemělo vliv na právní postavení žalobce, případně nikoli takový, aby vedlo ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako účelu prostý prostředek formální čistoty správního řízení a v něm vydaného správního rozhodnutí, nýbrž jako prostředek ochrany práv účastníka na zákonné rozhodnutí. Obstrukční strategie zástupců žalobce vyprazdňuje smysl práva účastníka správního řízení na spravedlivý proces, pokud ve správním řízení jsou namítány paušálně uplatňované námitky o vadě měření rychlosti bez přihlédnutí k okolnostem konkrétní věci jen za účelem vytvoření předpokladu marného uplynutí zákonné lhůty k vydání rozhodnutí nebo vady řízení uplatnitelné v soudním řízení. Účelem institutu prekluze lhůty k vydání rozhodnutí o přestupku není „utahat“ správní orgán, ale zabránit oslabení právního postavení účastníka účinně tvrdit rozhodné skutečnosti a navrhopat důkazy z důvodu uplynutí nepřiměřené doby.

7. Soud provedl žalobcem navržený důkaz vyjádření Českého hydrologického institutu, dle kterého dle žaloby *žádný rychloměr není vybaven funkcí, která by za obsluhu hlídala dodržení všech bodů návodu – to ostatně není možné ani technicky proveditelné*. Navrženým důkazem žalobce hodlal popřít výše uvedený judikatorní závěr, že *„funkce přístroje je naprosto automatická, přičemž při jakémkoli chybném měření nebo při ztrátě napětí dojde automaticky k vypnutí přístroje“* (NSS č. j. 1 As 83/2013 – 60), avšak neúspěšně. Žalobce tautologicky staví proti sobě závěr, že pouze správný postup dle návodu povede k zaznamenání rychlosti vozidla a dílčí odpověď ČMI na dotaz, zda mají rychloměry funkci, která by namísto policisty hlídala dodržení návodu k obsluze, přestože se oba závěry nijak nevylučují, ale naopak doplňují. Pouze měření dle návodu povede k pořízení snímku rychlosti vozidla a postup dle návodu musí dodržet rychloměr ovládající osoba, neboť rychloměr případné vadný postup sám neodstraní, vyjma nepořízením záznamu. V této souvislosti je symptomatické, že žalobce v soudním řízení vadné postupy při měření nespecifikoval, kromě mimoběžného tvrzení o šikmém „ustavení“ jedoucího vozidla. Ostatně jak by mohl, když byl zaměřen během jízdy, aniž by sledoval průběh měření. Ze shodných důvodů nebyl žalovaný povinen provést výslech policistů, kdy odkaz na výše citovaný rozsudek NSS společně se závěrem žalovaného o prokázání skutkového stavu je implicitním zamítnutím návrhu žalobce na provedení dalších důkazů (návodu a výslechu policistů), jestliže žalobce neuvedl konkrétní a relevantní okolnosti zpochybňující měření rychlosti v rozporu s návodem rychloměru, které by vedly ke zpochybnění zjištěného skutkového stavu, k jehož odstranění by bylo nutné provést výslech policistů.
8. Žalovaný nebyl povinen provést důkaz návodem, jestliže žalobce ve správním řízení nenamítl relevantní námitku o vadném měření rychlosti, pouze mimoběžně namítl, že vozidlo stálo šikmo k vozovce, což je v rozporu se skutkovým stavem a pouze prokazuje účelovost paušalizované obrany žalobce ve správním řízení zastoupeného Ing. M. J. Judikatura v řízeních o dopravních přestupcích připouští nutnost hodnocení účinků úkonů účastníka ad hominem, proto soud neshledává vadu, pokud shodně postupoval žalovaný. Osoba zmocněnce žalobce byla judikaturou označena za osobu zneužívající obstrukčně procesních práv účastníka (např. NSS č. j. 1 As 16/2015 -30, č.j. 2 As 47/2015 -30), tudíž úkony takové osoby, tím i účastníka jím zastoupené, budou shodně takto posuzovány.

9. Za žalovaného je v rozhodnutí uvedena jako úřední osoba ředitel odboru agend řidičů, Mgr. S. D.. Lze přisvědčit žalobci, že předpokládané množství rozhodnutí žalovaného vylučuje, aby Mgr. D. v každé věci rozhodoval osobně a samostatně. Žalobce v takovém postupu spatřuje popření svého práva namítat podjatost osoby, která v dané věci rozhodovala. Soud má s ohledem na znalost praxe ostatních ústředních orgánů za to, že podepsání rozhodnutí ředitelem odboru nebo oddělení je obvyklý jev rozhodování ústředních orgánů, oproti rozhodování žalovaného však rozhodnutí např. Ministerstva vnitra nebo Ministerstva sociálních věcí obsahují identifikaci úřední osoby, která vypracovala minimálně návrh rozhodnutí (v záhlaví uvedením *vyřizuje* nebo *za správnost vyhotovení*), je tak zřejmé, kdo byl zpracovatelem rozhodnutí. Správní spis v dané věci v souladu s § 15 odst. 4 s. ř. obsahuje údaj o úřední osobě – zpracovateli, který by žalobci k jeho dotazu dle § 15 odst. 4 s. ř. žalovaný sice nesdělil (viz. judikatura ohledně neposkytnutí údaje o úřední osobě ve věcech dopravních přestupků se zastoupením advokáta Mgr. Václava Voříška), avšak žalobce měl právo nahlédnout do spisu a na základě toho mohl využít práva namítat podjatost úřední osoby. Pokud takto sám aktivně neučinil (ani postupem dle § 15 odst. 4 s. ř.), není již z toho důvodu oprávněn se domáhat zrušení rozhodnutí pro nezákonnost, jestliže postupem žalovaného – absencí údaje zpracovatele v rozhodnutí bylo právo žalobce podat námitku podjatosti pouze ztíženo, nikoli však vyloučeno. Nelze také odhlédnout od skutečnosti, že žalobci byla uložena pokuta v nejnižší možné zákonné výši (§ 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu), tudíž není zřejmé, v jakém rozsahu by se měla projevit případná podjatost zpracovatele rozhodnutí, a že žalobce byl jak ve správním, tak i soudním řízení zastoupen zástupci, pro které je charakteristický obstrukční postup v řízeních o dopravních přestupcích směřující výhradně k průtahům v řízení za účelem dosažení marného uplynutí lhůty k vydání rozhodnutí a nikoli k věci jako takové (ve správním řízení podání blanketních podání, podání bez prokázání zmocnění, bez ověření elektronického podpisu, na což v soudním řízení navazují mimoběžné námitky o poloze vozidla policie a její pravomoci měřit rychlost automatizovaným měřicím systémem, blanketní námitky o neprovedení důkazu návodem a neuvedení úřední osoby, aniž by byl tvrzen konkrétní vadný postup měření nebo důvod podjatosti).
10. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobní námitky důvodnými, proto žalobu podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
11. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 18. 5. 2022

Mgr. Kamil Tojner v. r.

soudce